

Sygn. akt I C 2025/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Monika Turkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***J. W.***

przeciwko ***M. R. i K. R.***

o zwolnienie zajętych przedmiotów od egzekucji

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 16 lutego 2015 roku w całości.

UZASADNIENIE

Powódka J. W. wystąpiła przeciwko pozwanym M. R. i małoletniej K. R. o zwolnienie od egzekucji zajętych w dniu 14 listopada 2014 roku przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie, W. S., w sprawie egzekucyjnej o sygnaturze akt KMP (...), ruchomości w postaci: samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), telewizora marki P. (...), pralki automatycznej marki C. (...), mikrofalówki marki B. i lodówko-zamrażarki marki I..

Uzasadniając żądanie pozwu wskazała, że wszystkie objęte żądaniem pozwu ruchomości stanowią jej własność i nigdy nie były objęte wspólnością majątkową małżeńską z jej mężem E. W., który jest dłużnikiem pozwanych. Podała, że w czerwcu 2013 roku zawarła z dłużnikiem umowę o rozdzielności majątkowej, a wszystkie sporne ruchomości nabyła po zawarciu wskazanej umowy, przy czym mikrofalówkę, pralkę i lodówko-zamrażarkę otrzymała w darowiźnie od K. N.. Wskazała, że w trakcie zajęcia spornych przedmiotów informowała Komornika o tym, iż stanowią one jej własność i potwierdził to także dłużnik, jednakże Komornik nie wziął tego pod uwagę.

W dniu 16 lutego 2015 roku, Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wydał wyrok zaoczny, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu oraz zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwoty po 75 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie pozwana K. R. wniosła sprzeciw od tegoż wyroku zaocznego, w którym wystąpiła o uchylenie tego wyroku zaocznego i oddalenie powództwa.

Motywuując swoje stanowisko podała, że zadłużenie dłużnika E. R. wynosi ponad 20.000 złotych i nie płaci on w całości rat alimentacyjnych na rzecz pozwanych. Zarzuciła, że zajęte ruchomości znajdowały się w posiadaniu dłużnika i były przez niego użytkowane, a tym samym nie ma podstaw do ich zwolnienia od egzekucji. Podniosła, że zwolnienie spornych ruchomości od egzekucji będzie stanowiło przyzwolenie do dalszego uchylania się przez dłużnika od płacenia alimentów.

W niniejszej sprawie pozwana skutecznie wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego, co powodowało konieczność ponownego rozpoznania sprawy. Zgodnie natomiast z przepisem artykułu 347 zdanie 1 Kodeksu postępowania cywilnego, po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, w którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Tym samym Sąd był obowiązany w tej sprawie ocenić, czy wyrok zaoczny jest zasadny, a więc czy faktycznie powództwo podlegało w całości uwzględnieniu.

W świetle przepisów artykułu 841 paragrafów 1 i 3 Kodeksu postępowania cywilnego, osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa, przy czym powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Powództwo ekscydencyjne w przeciwieństwie do powództwa opozycyjnego nie jest ukierunkowane na zwalczanie tytułu wykonawczego, ale zmierza do przeciwstawienia się prowadzeniu egzekucji z określonego przedmiotu. Podstawa do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej, na przykład dana rzecz jest własnością tej osoby, przy czym chodzi o naruszenie tego rodzaju, że doszło do zajęcia takiego składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności.

W rozpoznawanej sprawie powódka powołała się na okoliczność, że jest właścicielką spornych ruchomości, a tym samym ich zajęcie i spieniężenie w celu zaspokojenia długów dłużnika E. W. stanowiłoby naruszenie jej praw do nich. Oczywistym jest przy tym, że na powódce w świetle przepisu artykułu 6 Kodeksu cywilnego spoczywał ciężar dowodu, co do tego, że jest właścicielką objętych żądaniem pozwu ruchomości. W ocenie składu orzekającego powódka wywiązała się z tego obowiązku i udowodniła, że jej przysługuje prawo własności co do tych przedmiotów.

Z dowodu z odpisu umowy ustanowienia rozdzielności majątkowej z dnia 25 czerwca 2013 roku, znajdującego się na karcie 5 akt sprawy, wynika, że w tym dniu powódka i dłużnik E. W. jako małżonkowie zawarli umowę o rozdzielności majątkowej. Od tego też dnia nabyte przez każdego z małżonków przedmioty majątkowe należą do jego majątku osobistego i nie ma do nich żadnych praw drugi małżonek. Oznacza to więc, że nabyte przez powódkę po tej dacie przedmioty stanowiły wyłącznie jej majątek, a dłużnik nie miał do nich żadnych praw.

Na podstawie dowodów z odpisu umowy kupna-sprzedaży samochodu z dnia 1 sierpnia 2013 roku, znajdującego się na karcie 4 akt sprawy, i odpisu faktury VAT z dnia 9 czerwca 2014 roku, znajdującego się na karcie 6 akt sprawy, skład orzekający ustalił, że we wskazanych w tych dokumentach datach powódka nabyła objęte żądaniem pozwu: samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i telewizor marki P. (...). Potwierdziła to także powódka w trakcie jej przesłuchania. Nie ma więc wątpliwości, że wymienione ruchomości weszły w skład wyłącznie majątku osobistego powódki, albowiem zostały nabyte po zawarciu przez nią umowy o rozdzielności majątkowej. Warto przy tym zauważyć, że z przesłuchania powódki wynika, iż pieniądze na zakup tych przedmiotów otrzymała powódka od matki i dzieci, a tym samym nie można dopatrywać się w tym przypadku żadnych działań powódki i jej męża zmierzających do pokrzywdzenia pozwanych jako wierzycieli E. W.. Nie ma zresztą żadnych dowodów, które na to by wskazywały.

Z kolei co do pralki automatycznej marki C. (...), mikrofalówki marki B. i lodówko-zamrażarki marki I. w oparciu o dowody z zeznań świadka K. N. i przesłuchania powódki Sąd ustalił, że zostały one w maju 2014 roku darowane przez tego świadka wyłącznie powódce. Wymienione osoby przedstawiły w sposób bardzo wiarygodny, pewny i stanowczy przebieg wydarzeń. Wskazały bowiem, że świadek K. N. od lat posiadała wskazane przedmioty i były one już stare, a ona przeprowadzając się do nowego mieszkania ich już nie potrzebowała. Wyjaśniły także, dlaczego świadek K. N. darowała tylko powódce wskazane przedmioty. Podała bowiem, że Komornik zajmował wszystkie przedmioty majątkowe dłużnika i chciały tego uniknąć. Takie natomiast zachowanie nie jest niezgodne z prawem. Świadek K. N. mogła bowiem swobodnie dysponować swoim majątkiem i kierować się przy tym własną oceną sytuacji. Opisane wyjaśnienia są bardzo logiczne, a brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, że było inaczej. Także więc

co do tych przedmiotów należało uznać, że weszły one w skład majątku osobistego powódki i stanowią jej wyłączną własność, gdyż zostały przez nią nabyte po zawarciu umowy o rozdzielności majątkowej.

W tych okolicznościach nie ma wątpliwości, że prowadzenie ze spornych przedmiotów egzekucji w celu zaspokojenia długów męża powódki prowadziłyby do naruszenia jej praw do tych ruchomości.

Warto jednocześnie podkreślić, że powódka wystąpiła z powództwem o zwolnienie tych przedmiotów od egzekucji z terminie określonym w przepisie artykułu 841 paragraf 3 Kodeksu postępowania cywilnego. Zajęcia tych przedmiotów Komornik dokonał w dniu 14 listopada 2014 roku i uczestniczyła w tej czynności powódka, natomiast powództwo w tej sprawie wytoczyła ona w dniu 28 listopada 2014 roku, czyli przed upływem miesiąca od powzięcia wiadomości o ich zajęciu.

Z tych względów należało uznać, że wyrok zaoczny w tym zakresie jest słuszny i dlatego należy utrzymać go w mocy.

Odnosnie do rozliczenia kosztów procesu, należy na wstępie wskazać, że zgodnie z przepisem artykułu 98 paragrafu 2 zdania 1 Kodeksu postępowania cywilnego do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie.

W związku z tym do kosztów procesu poniesionych przez powódkę należało zaliczyć jedynie opłatę od pozwu w kwocie 150 złotych.

W niniejszej sprawie żądanie powódki zostało w całości uwzględnione, co oznacza, iż zgodnie z przepisem artykułu 98 paragrafu 1 Kodeksu postępowania cywilnego pozwani są zobowiązani do zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu, przy czym obciąża każdego z pozwanych obowiązek zwrotu połowy tych kosztów. Wedle bowiem przepisu artykułu 105 paragrafu 1 zdania 1 Kodeksu postępowania cywilnego współuczestnicy sporu zwracają koszty procesu w częściach równych. Dlatego też także w tej części wyrok zaoczny jest zasadny i wymaga utrzymania w mocy.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji.